

EIN AB-ENTDECKUNGSBUCH

CHRISTINE KRINGLE

Bedtijdverhalen voor sissy- baby's

DEEL 1



Bedtijdverhalen voor sissy-baby's

Bedtijdverhalen voor sissy-baby's

Deel 1

door

Christine Kringle

Eerste publicatie 2020 Auteursrecht © Christine Kringle Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, openbaar gemaakt in enige vorm, op enige wijze, elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever en de auteur.

Elke gelijkenis met een levend of overleden persoon of met werkelijke gebeurtenissen berust op toeval.

Bedtijdverhalen voor sissy-baby's

Titel: Bedtijdverhalen voor Sissy Babies (Vol 1)

Auteur: Christine Kringle

Redacteur: Rosalie Bent

Uitgever: AB Discovery

© 2020

www.abdiscovery.com.au

Andere boeken van Christine Kringle

Bedtijdverhalen voor Sissy Babies (deel 1)

Bedtijdverhalen voor Sissy Babies (deel 2)

Bedtijdverhalen voor Sissy Babies (deel 3)

Belle betekent mooi

De Verplettering

Frills voor Freddy

Pop

Bedtijdverhalen voor sissy-baby's

Inhoud

~ Ophaalartiest ~	5
~ Dubbele identiteit ~	30
~ Experimentele variaties ~	63
~ Op heterdaad betrapt ~	105
~ Tweede kans ~	134
~ Therapeutische doses ~	165

~ Ophaalartiest ~



Het was een drukke avond in de bar. Een aangenaam lentebriesje blies terwijl de laatste restanten van de lentedonsondergang in de wolkenloze lucht hingen. De gasten waren luidruchtig en licht schor, maar iedereen had het naar zijn zin. Aan de bar zat een jongeman die alleen dronk, maar niet uit vrije wil, toen een mooie vrouw naar hem toe liep. Ze glimlachte verleidelijk en zei: "Ik ga hier even zitten, oké?"

De jongeman was verbijsterd. Hij had die avond geen geluk met de andere vrouwelijke gasten - niet dat het anders was dan de meeste andere avonden voor hem - maar op dit moment was hij er dankbaar voor. Ze was ongetwijfeld de aantrekkelijkste vrouw in het huis en had hem zojuist een opening gegeven.

"Uh... zeker, knappe dame. Kan ik u een drankje aanbieden?"

Zijn hoop stortte weer in toen ze alleen maar lachte en zei: "Nee dank je jongen. Heb je er nog niet genoeg op?"

Zijn trots gekwetst, stond de jongeman erop zijn eer te verdedigen. "Waar heb je het over, ik ben net begonnen met drinken."

Ze schudde alleen haar hoofd. "Drie en... laat me eens kijken... drie en een half biertje sinds ik hier ben, maar daar heb ik het niet over. Ik heb je het afgelopen uur vaker zien opbranden dan een goedkope gasgrill. Ik heb je afgewezen zien worden door zeven verschillende vrouwen, maar eerlijk gezegd moest ik op dat punt stoppen met kijken. Het werd gewoon te pijnlijk om te verdragen."

Het was duidelijk dat dit niet goed voor hem zou aflopen, maar de jongeman besloot toch door te zetten. "Nou, je moet in de wedstrijd zitten om te scoren."

Het enige wat ze wilde, was een plekje aan de bar bemachtigen, maar ze raakte nu gefascineerd door de brutale jongeman.

"In de wedstrijd? Oh, je bent grappig. Dat bedoel je niet zo, maar geloof me, je bent grappig. Schat, je zit niet alleen niet in de wedstrijd, je zit zelfs niet eens op de bank."

Hij begon zijn kalmte te verliezen. Ondanks haar duidelijke fysieke kenmerken, hoefde hij dit soort misbruik niet te accepteren.

"Hé, het gaat wel goed met mij."

De mooie vrouw antwoordde, met een stem vol verbazing: "Ja, ik weet zeker dat je een echte loser bent met die telefoonseksdames." Ze draaide zich om naar de barman en vroeg: "Hé Mike, een glas van de 2005 Chateau Pavi, alsjeblieft, en probeer me niet de 2004 aan te smeren, je *weet dat* ik het verschil proef."

De barman antwoordde snel: "Ja, meesteres "

De jongeman betrapte zichzelf erop dat hij midden in zijn antwoord zat. Hij nam even de tijd om na te denken over wat hij zojuist had gehoord, en toen, zijn zenuwen verzamelend, vond hij de moed om verder te vragen.

Bedtijdverhalen voor Sissy Babies
Ophaalartiest

'Noemde hij je net *meesteres* ?'

De jonge dame antwoordde op nonchalante wijze: "Ja. Ja, dat deed hij."

Hij was verrast door haar openhartigheid. Het is niet iets wat je verwacht dat iemand in het openbaar toegeeft. Hij pijnigde zijn hersenen voor een plausibele verklaring.

"Dus, slaap je met de eigenaar of zoiets?"

Ze keek hem aan alsof de insinuatie onvoorstelbaar was.
"Slapen met...? Nee hoor."

Hij had zijn onderzoek daar kunnen laten eindigen, maar nu was zijn nieuwsgierigheid gewekt en moest hij het weten.

"Waarom noemde hij je dan *zijn meesteres* ?"

In een toon die alleen als oppervlakkig beschreven kon worden, antwoordde ze: "Omdat ik een dominatrix ben, lieverd. Ik sta erop om aangesproken te worden als Meesteres, op dezelfde manier als een chirurg erop zou staan om Doctor genoemd te worden. Het is een titel die ik heb verdiend."

Ze keek hem niet aan toen ze dat zei, en hij vond dat dit haar opmerking alleen maar ernstiger maakte.

Hij was verbijsterd. Er raasden zoveel vragen door zijn hoofd, elk probeerde zijn volgende uiting te zijn, toen hij uiteindelijk stamelde: "Wow, ik heb nog nooit een dominatrix ontmoet, althans dat denk ik niet. Probeer je dat niet meestal stil te houden?"

Hij had spijt van zijn woorden zodra ze zijn lippen verlieten, maar het was te laat. Als ze niet beledigd was, zou ze zeker afgeschrikt zijn door zijn naïviteit.

Tot zijn grote verbazing keek ze hem aan en zei: "Waarom? Ik schaam me niet voor wat ik doe. Andere mensen lijken niet bang te zijn om te zeggen wat ze voor de kost doen, dus waarom zou ik dat wel moeten doen?"

Op dat moment verscheen de barman weer, zette het glas met de robijnrode inhoud voor haar neer. Er leek een lichte buiging te zijn toen hij zei: "Uw wijn, meesteres."

Ze klopte zachtjes op zijn hand. "Dat is een goede jongen, Mike. Meestres is blij met je." De jongeman die aan de bar zat, was verbijsterd.

De barman, die blijkbaar blij was met de opmerking, antwoordde: "Dank u wel, meesteres," en ging toen verder met zijn taken.

De jongeman, zittend op zijn barkruk met zijn mond lichtjes open, draaide zich naar haar om zijn verbazing uit te drukken. "Wow, jij weet echt hoe je een man om je vinger moet winden, hè?"

Ze pakte haar glas, draaide de inhoud zachtjes rond en inhaleerde vervolgens peinzend het aroma. Terwijl haar ogen gesloten bleven, nog steeds genietend van de essentie van donker fruit dat daar bleef hangen, sprak ze opnieuw.

"Mannen, vrouwen, het maakt niet uit, maar ja, ik heb wel dat effect op mensen."

Hij was nu geobsedeerd door een enkele gedachte. Een overheersend verlangen brandde nu in hem. Hij moest het haar vragen.

"Kun je mij leren om... dat te doen?"

Op afwijzende toon antwoordde ze: "Een glas wijn bestellen?"

Hij zag dat ze met hem speelde, maar het kon hem niets schelen. Als hij haar geheimen kon leren, hoefde hij nooit meer alleen aan de bar te zitten.

"Nee, weet je. Om eh... om mensen zover te krijgen dat ze mij met respect behandelen. Om ze zover te krijgen dat ze doen wat ik wil."

Ze dacht na over de vraag terwijl ze de fluweelzachte textuur van de wijn haar tong liet bedekken. Toen riep ze op een heldere en beknopte manier uit: "Kan ik je leren? Ja, ja, dat kan ik."

Er viel een lange stilte. Hij had verwacht dat ze zou doorgaan, maar het leek erop dat ze haar antwoord had voltooid. Hij wist niet zeker hoe hij verder moest gaan en wilde wanhopig deze macht verwerven, maar het leek erop dat hij op de drempel van het bereiken ervan zou worden gedwarsboomd. Hij wist dat hij het niet op deze manier kon laten eindigen, dus hij merkte dat hij, gedreven door zijn wanhoop, doorging.

"Wil je? Wil je mij leren?"

De vrouw spotte. "Oh, *zal* ik je dat leren? Nou, dat is een andere vraag, nietwaar? Nee, ik zal je dat *niet* leren."

De jongeman smeekte: "Maar waarom? Waarom wil je het mij dat niet leren?"

Ze draaide zich om en keek hem strak aan. "Kennis is macht, en als zodanig heeft het waarde. Ik geef dat niet zomaar weg." Ze richtte haar aandacht weer op haar wijn.

De jongeman, die steeds wanhopiger werd om zijn prijs op te eisen, zei smekend: "Ik kan betalen."

Op dit punt was het duidelijk dat ze geïrriteerd raakte, maar ze onderbrak hem niet helemaal. Ze draaide zich weer naar hem

toe, keek hem recht in de ogen en zei: "Je kunt betalen. Heb je enig idee wat mijn tijd kost? En dit is ook nog eens mijn vrije avond. Ik ben gekomen om te ontspannen, niet om een voorbereidende school te beginnen voor mensen met een datingstoornis."

Hij pleitte zijn zaak. "Alsjeblieft, ik heb dit echt nodig."

Ze keek hem aan met een mengeling van milde minachting en medelijden. "Nou, op basis van wat ik eerder zag, kan ik *dat* punt niet ontkennen. Prima. Het is €250 voor een uur, contant. Geen cheques, geen creditcards, contant! Dat is ook mijn goede daad voor het weektarief."

"Je bedoelt, een goede daad voor *vandaag*," verbeterde hij haar domweg.

. "Je kent me niet, lieverd," antwoordde ze afstandelijk. "Eén goede daad per week is ongeveer alles wat ik aankan. Nou, daar is een pinautomaat. Je hebt je instructies. Laat me mezelf niet herhalen."

Hij straalde. "Ja, meesteres."

Ze liet een lichte glimlach op haar lippen verschijnen. "Nou, *dat is* in ieder geval een verbetering. Ga je gang, waggel weg en kom niet terug zonder het geld." Ze keerde terug naar haar wijn en besteedde verder geen aandacht aan hem.

Hij rende snel naar de geldautomaat en terwijl hij weg was, kwam de barman terug.

De barvrouw begon de ruimte vlak bij haar te vegen en vroeg terloops: "Een nieuwe klant, mevrouw?"

Met een berustende toon antwoordde ze: "Goededoelenzaak, Mike. Voor iemand die een verzameling zwepen en peddels heeft, ben ik veel te aardig."

De barman grinnikte terwijl hij wegliep. Er was geen ontkennen aan, ze was absoluut een complex individu, maar tegelijkertijd kon hij het niet helpen zich af te vragen of er niet meer in haar interactie met deze jongeman zat dan ze liet blijken.

De jongeman kwam terug met al het enthousiasme van een puppy die net een bal had opgehaald tijdens een spelletje apporteren. Met zijn ogen wijd open van verwachting kondigde hij aan: "Ik ben er klaar voor, Meesteres."

Ze bleef haar glas wijn bewonderen en verklaarde: "Ja, nou, dat doe ik niet. Ik ga hier zitten en van mijn wijn genieten, en als *ik* er klaar voor ben, zal ik het je vertellen. In de tussentijd blijf jij gewoon zitten als een goede jongen. Dat kun je toch wel?"

Elke vezel van zijn wezen verlangde ernaar om zijn reis te beginnen, maar hij was niet van plan om iets te doen wat de deal op dit punt zou verpesten. Dus, worstelend om zijn opwindning te bedwingen, barstte hij uit: "Oh ja, meesteres."

Zonder ook maar een blik in zijn richting te werpen, zei ze: "Goed zo jongen, drink nu je bier op."

Ze nam de tijd om te genieten van de smaken in haar glas wijn, terwijl ze af en toe een blik wiebelde op de gretige jongeman naast haar. Het amuseerde haar om hem op zijn stoel te zien wiebelen als een basisschoolleerling die moet plassen. Toen ze haar wijn op had, draaide ze zich om naar de jongeman en eiste simpelweg: "Geld."

De jongeman gaf haar verlegen de €250 die hij uit de geldautomaat had gehaald. Ze nam het geld aan, keek hem aan en zei met een bevelende stem: "Geef de barman fooi."

De jongeman greep in zijn zak en haalde er een 10 Eurobiljet uit, die hij op de bar legde. Ze keek hem boos aan. "Wees niet gierig."

Geen enkele vrouw zal je nog eens in overweging nemen als ze denkt dat je gierig bent. Mike werkt hard, dus laat hem zien dat je zijn inspanningen waardeert."

Hij pakte het €10 biljet en legde er een €20 biljet neer. "Dat is beter. Goed zo." Hij stond op om te vertrekken toen ze hem tegenhield. "Dat was voor *mijn* drankje. Nu mag je hem fooi geven voor de jouwe." De jongeman greep in zijn zak en legde een tweede €20 op de bar.

"Veel beter. Mike, houd onze stoelen in de gaten, wil je?"

De barman knikte. "Ja, mevrouw."

Ze wendde zich toen tot haar jonge pupil en zei: " *Nu* kunnen we vertrekken. We gaan naar mijn werkruimte waar we wat privacy hebben en aan uw probleem kunnen werken. Ik rijd, maar we komen later terug om uw auto op te halen."

Ze leidde hem naar haar 1 jaar oude Mercedes GT uit en ze stapten allebei in. Ze startte de motor. Het gebrul was bijna net zo intimiderend als zij.

Ze keek hem aan. "Veiligheidsgordel. We kunnen je geen hersenschade laten oplopen voordat ik je heb geleerd wat je moet weten." Hij gehoorzaamde snel en ze voegde toe: "Goed. Zet nu deze koptelefoon op. Het is een kleine instructieve MP3 die je zal helpen je voor te bereiden op ons werk. Op dit punt kunnen we het ons niet veroorloven om tijd te verspillen."

Hij deed wat ze hem opdroeg en zette de koptelefoon op zijn oren. Hij luisterde aandachtig terwijl ze op de MP3 sprak over vrijheid en empowerment, of specifieker de vrijheid en empowerment die gepaard gaan met het opgeven van al je macht en je zonder voorbehoud onderwerpen. Er was aangename muziek die op de achtergrond speelde en hoe meer hij ernaar luisterde, hoe

meer hij de woorden als volkomen waar kon accepteren.

Uiteindelijk reed ze haar auto een industriële parkeerplaats op, zette hem in de P en zette de motor af. Ze maakte haar gordel los, opende de deur en stapte uit. Hij was in de war.

Dit kan toch niet de juiste plek zijn?

Het was totaal anders dan hij had verwacht. Te veel slechte films hadden hem haar werkplek laten zien als een groot Victoriaans landhuis op het platteland, met weinig licht. Dit bleek echter slechts een industrieel gebouw te zijn, en nog wel een vrij onopvallend gebouw. Hij was een beetje teleurgesteld, maar vroeg zich kort af of dit niet gewoon een tussenstop was op weg naar hun uiteindelijke bestemming. Terwijl hij daar zat, onzeker over wat hij vervolgens moest doen, wachtte hij op haar instructies. Al snel kwam ze naar zijn deur en deed die voor hem open.

Ze keek naar hem, enigszins verbijsterd door zijn dilemma, en zei eenvoudig: "Je mag nu weg. Volg mij naar binnen."

Hij haastte zich om te doen wat hem werd opgedragen, en vond de ervaring vreemd opwindend. Ze leidde hem door de voordeur van het gebouw, maar zodra de grote stalen deur achter hen dichtviel, hield ze hem onmiddellijk tegen.

Ze draaide zich naar hem toe en zei op een enigszins instructieve toon: "Je bent bij mij gekomen om een transformatie te ondergaan, daarom zullen we alles wat je probeert te zijn, moeten afstoten, zodat we de essentie kunnen vinden van wat je in je kern *kunt* zijn. Om dit te bereiken, zul je al je kleren moeten uittrekken en ze daar opstapelen. Ze vertegenwoordigen alles wat je tegenhoudt om je gestelde doel te bereiken."

Met een bevelend gebaar wees ze naar een hoek van de entree, en hij voelde enige twijfel opkomen.

Misschien was hij nog niet helemaal klaar voor wat ze in gedachten had. Misschien moest hij gewoon terug naar de bar en het hele gedoe vergeten.

Terwijl zijn gedachten raasden, dacht hij eraan om te spreken, maar in plaats daarvan accepteerde hij dat hij gewoon moest gehoorzamen. Hij wist één ding zeker, er was geen weg terug. Als hij nu terugdeinsde, zou hij deze kans nooit meer krijgen. Hij trok langzaam zijn kleren uit, stapelde ze op in de hoek en keerde toen terug naar haar zijde om zichzelf te presenteren, helemaal naakt.

Ze bekeek hem langzaam van top tot teen, bestudeerde hem, en het maakte hem meer dan een beetje onzeker. Het was meer dan alleen een gevoel van beoordeeld worden. Het was het gevoel dat hij werd onderzocht als een laboratoriummonster.

Toen ze klaar was met haar beoordeling, verklaarde ze: "We zullen je nu helpen je ware identiteit te ontdekken. Je zeurde terug aan de bar dat je wilde weten hoe je mensen moest commanderen. Het is eigenlijk heel eenvoudig. Het enige wat je hoeft te doen is de waarheid over hen te herkennen. Als je hun waarheid eenmaal kunt zien, is het makkelijk om ze te laten doen wat jij wilt, omdat het is wat *ze* willen. Het punt is, hoe kun je de waarheid van iemand anders zien als je de waarheid over jezelf niet eens kunt herkennen? Mensen zullen je niet vertrouwen als ze niet denken dat je eerlijk bent, dus je moet beginnen met eerlijk te zijn tegen jezelf. Daarom zijn we hier. We zullen je *jouw* waarheid onthullen en je zo bevrijden. Volg mij."

Hij voelde zijn hart bonzen in zijn borst en zijn ademhaling werd moeizamer. Ze leidde hem door de gang. Haar stappen waren afgemeten en precies, en er zat een kracht in haar tred die hem vooruit trok als een onzichtbare ketting. Opeens stopte ze bij de

eerste deur. Die was zwart geverfd en had een grote stalen hendel.

“Doe open,” beval ze.

Hij voelde een gevoel van angst toen hij naar de hendel greep, maar hij draaide hem toch om en opende de deur. Binnen zag hij een kruis, een bondagestoel, peddels, zweepen, kettingen, maskers en beperkingen. Zijn angst groeide. Hij had zich hier niet op voorbereid, maar hij realiseerde zich nu dat hij dat wel had moeten doen. Ze had een ondeugende glimlach op haar lippen toen ze haar wijsvinger onder zijn kin legde.

“Indrukwekkend, toch?” Zijn knieën voelden zwak aan. “Er zit een waarheid in deze kamer. Het spreekt over de behoefte die sommige mensen hebben om hun macht met geweld van hen afgenomen te zien worden. Ze willen bevrijd worden van de lasten van keuze en de gelukzaligheid ervaren die voortkomt uit totale dienstbaarheid, en door die waarheid te accepteren vinden ze ware vrijheid. Toch is deze waarheid niet *jouw* waarheid, dus je mag hem sluiten.”

Hij deed wat hem werd opgedragen en voelde een enorme zucht van opluchting over zijn lippen glippen. Hij volgde haar verder door de gang, in de hoop dat de dingen minder intens zouden worden naarmate ze verder gingen. Toen stopte ze bij de volgende deur. Deze was roze en had een ivoeren klink. Ze keek naar hem en hij pakte de klink vast. Hij deed de deur open en binnen zag hij een slaapkamer. Het was precies het tegenovergestelde van wat hij in de vorige kamer had gezien. Waar die kamer hard en streng was, was deze zacht en uitnodigend. Er was een hemelbed met witte lakens en kussenslopen, een lichtroze dekbed en sierkussens. Er was een kaptafel met kwasten en make-up. Er was een rek met tientallen jurken in alle maten en er was een schoenenrek vol met hoge hakken in een veelheid aan kleuren. Er was een ladekast met

open laden vol met slipjes en bh's. Terwijl de vorige kamer een gevoel van angst bij hem had opgeroepen, was deze gastvrij. Hij draaide zich naar haar om alsof hij wilde vragen wat het doel van de kamer was, maar de waarheid was dat hij het meteen begreep.

Ze legde nogmaals uit waar hij naar keek.

“Deze kamer onthult een andere waarheid. Deze kamer staat toe dat een opgekropte vrouwelijke energie die sommige mannen ervaren, wordt losgelaten. De energie is goed. De energie is kracht, maar zonder dat deze op een veilige manier kan worden losgelaten, kan deze vernietigen, zoals een dam die barst, en grote schade aanrichten. In deze kamer mag die energie op een positieve manier en in een veilige omgeving worden uitgedrukt. Vindt u deze kamer verleidelijk, nietwaar? Toch is het niet helemaal uw waarheid, toch? Sluit hem.”

In tegenstelling tot de eerste kamer voelde hij zich een beetje verdrietig om deze achter te laten. Ze had gelijk, hij was geen travestiet of transseksueel. Hij was er in ieder geval vrij zeker van dat hij dat niet was. Toch moest hij toegeven dat er iets was aan die kamer dat hem aansprak. Hij deed de deur dicht en ze liepen verder door de gang.

Hij stopte bij de derde deur, keek naar haar en zij leidde zijn blik naar de deurknop. Deze deur was grijs en had een bronzen knop. Hij stak zijn hand uit, draaide de knop om en opende de deur. Binnen zag hij iets wat leek op een dokterskamer. Er stond een medische tafel met beugels, een weegschaal, een rolstoel, handschoenen, jassen, stethoscopen en een grote verscheidenheid aan medische apparatuur. Deze kamer verwarde hem, dus keek hij naar haar. Zonder aansporing begon ze haar uitleg.

“De waarheid van deze kamer ligt in het overgeven van jezelf aan een grotere macht. Niet zoals de eerste, in die zin dat dit het

omarmen van kwetsbaarheid is voor een welwillende macht. Zwak en hulpeloos voor de macht die zal genezen. Nogmaals, dit is niet *jouw* waarheid. Sluit het.”

Hij begon zich af te vragen wat zijn waarheid eigenlijk was en vroeg zich af of zij het wel wist. Hoe kon zij, een volslagen vreemde, weten waar hij zelf zo onzeker over was, op dit punt? Toch leek het niet verstandig om haar op dit punt te ondervragen, dus deed hij wat hem gezegd was, deed de deur dicht en ze liepen verder door de gang.

Ze stopten vervolgens voor een bruine deur met een koperen hendel. Ze gaf hem opnieuw opdracht de deur te openen, en hij deed dat opnieuw. Toen hij dat deed, zag hij een klaslokaal. Een groot schoolbord, een lerarenbureau, een leerlingenbureau, een wereldbol, boeken met pennen en papier, en een kaart aan de muur. Aan een paar haken hingen twee outfits. De eerste was een overhemd met korte mouwen, een korte broek met bretels en een kleine pet. De tweede was een trui met een tartanmotief zoals katholieke schoolmeisjes dragen met een blouse. Beide outfits waren, ondanks hun uiterlijk, duidelijk op maat gemaakt voor volwassenen. Toen zag hij, aan de muur tegenover de outfits, een nogal stevig ogende houten peddel hangen met gaten erin geboord. Opnieuw begreep hij de relevantie van zo'n setting niet.

Ze begon haar presentatie.

“Deze kamer is vergelijkbaar met de vorige, in die zin dat het weer gaat over overgave aan een grotere macht, alleen is het deze keer de macht van kennis in plaats van genezing. Denk terug, en ik weet zeker dat een van de eerste verliefdheden die je ooit had, op een mooie lerares was. Ze was zo dominant en toch helpend. De ultieme tweedeling. Streng discipline gecombineerd met verzorgende opvoeder. Je kon niet wachten om elke dag bij haar te

zijn en toch vreesde je haar afkeuring. Een opwindende ervaring voor je, ongetwijfeld, en hoewel ik er zeker van ben dat dit nog steeds op een heel fundamenteel niveau bij je resoneert, is het nog steeds niet jouw waarheid."

Hij deed de deur dicht en ze liepen verder door de gang. Hij begon het bonzen terug te voelen in zijn borst, samen met het inkorten van zijn adem. Dat kwam omdat hij kon zien dat er nog maar één deur in de gang over was. Dat betekende ongetwijfeld dat *zijn* waarheid, goed of fout, hem onthuld zou worden, en hij wist niet zeker of hij nog wel klaar was voor dat soort openbaring. Alles wat hij tot nu toe had gezien, vertegenwoordigde aspecten van het leven van echte mensen, en het leken geen gelukkige inzichten. Hij vreesde wat hem achter die laatste deur in de gang te wachten stond. Ze keek hem aan en glimlachte ironisch.

Terwijl ze voor de laatste deur stonden, kon hij er alleen maar zwijgend naar staren. Hij was wit en de kruk was van antiek porselein dat versierd was met bloemen. Het had uitnodigend moeten zijn, maar zijn hand trilde bij de gedachte alleen al om naar de kruk te grijpen.

"Deze kamer bevat *jouw* waarheid, mijn liefste. Binnenin liggen de antwoorden waar je om vroeg, maar die kennis heeft een prijs. Als je eenmaal je waarheid hebt gezien, kun je die nooit meer ongedaan maken. Ze zeggen dat onwetendheid een zegen is, en in die zin ben je vrij om nu te vertrekken en terug te keren naar je vorige leven, maar als je die deur opent, is er geen weg terug. Kennis is macht. Weet je zeker dat je klaar bent om die macht los te laten?"

Hij probeerde het trillen in zijn hand te kalmeren toen hij naar de hendel greep. Hij had er even over gedacht om haar aanbod te accepteren en weg te gaan, maar hij wist dat hij dat niet kon.

Sterker nog, hij wist dat *zij* wist dat hij dat niet kon. Hij raakte gefrustreerd door de realisatie dat ze gewoon met hem speelde, als een kat die op een bolletje touw slaat, omdat hij ook wist dat hij ondanks die wetenschap de uitkomst niet zou kunnen veranderen. Zij had, zonder enige twijfel, de situatie volledig onder controle en hij zou uiteindelijk haar bevelen opvolgen, of hij dat nu leuk vond of niet. Hij verzamelde zijn zenuwen en deed de deur open en toen hij de inhoud zag, slaakte hij een lichte, maar hoorbare zucht.

Het was een kinderdagverblijf, alleen was alles tot op volwassen formaat gedaan.

Er was een ledikant, een verschoontafel, een box, een kinderstoel en babyspeelgoed opgestapeld in een speelgoedkist. De muren waren in pastelkleuren geschilderd en er waren tekenfilmfiguren op geschilderd. Er was babyvoeding en melkpoeder, babyflessen met extreem lange spenen, fopspenen, babyschaaltjes en babylepels. Er was een rek vol babykleertjes en plastic onderbroekjes en er waren luiers... oh, zoveel luiers. Ze namen een hele muur in beslag. Zijn mond hing een beetje open en hij keek haar alleen maar verbijsterd aan.

Ze keek hem recht in de ogen en zei het op een verbaasde toon.

“Dit, mijn lief, is *jouw* waarheid. Ik zag het meteen. Dat is de reden dat je zo onbekwaam was om contact te maken met de vrouwen in de bar. Je probeerde ze ervan te overtuigen dat je een zelfverzekerde, viriele man was, maar dat was een leugen, en ze voelden het allemaal aan. Vrouwen kunnen dat altijd over je zeggen, zelfs als ze niet altijd precies kunnen zeggen waarom, en een relatie beginnen, welke relatie dan ook, met een leugen is een heel slecht begin. Je moet je realiseren dat als je een vrouw in je leven wilt hebben, je haar moet laten zien dat je vanuit een plek van

eerlijkheid en oprechtheid komt, en voor jou is die plek de kinderkamer en dat betekent dat je luiers moet dragen.

"Nou, niet alleen luiers, maar ook plastic onderbroekjes en babykleertjes. En hier is de clou, baby. Zie je wel, je bent ook niet *zomaar* een baby, toch? Nee, nee, mijn baby is eigenlijk een klein watje of beter een Sissy. Dat klopt, mijn baby moet jurkjes en mutsjes dragen, geplooid onderbroekjes en sokjes, en alle mooie kleine babyschoentjes.

"Mijn mooie kleine sissy baby moet waggelen en kruipen. Ze moet drinken aan grote mooie borsten en uit babyflesjes drinken. Ze moet haar maaltijden met een lepeltje krijgen en daarna laten boeren. Ze moet op een speen zuigen en in haar luiers naar het potje gaan.

"Ja lieverd, je zult je luiers constant gebruiken, net als de Sissybaby die je bent. Bevrijd jezelf, mijn lief, door de totale controle over je blaas te verliezen. Weet dat elke keer dat je in je broek plast en voelt dat die warme nattigheid zich door je luiers verspreidt, je zoveel comfortabeler zult voelen om jezelf te zijn, totdat je ernaar uitkijkt om in je broek te plassen en je afvraagt waarom je er ooit tegen hebt geprobeerd te vechten.

"Zoals ik je al zei, schatje, dit is een waarheid die je op dit punt niet meer kunt *ontkennen*, dus het is het beste om het gewoon te accepteren, of beter nog, het te omarmen. Ga je gang, mijn lieve kleine meisje, geniet van de heerlijkheid van je nieuwe bestaan. Voel je hart opstijgen bij de gedachte eraan. Laat het me nu zien, ga op je handen en knieën zitten en kruip naar de verschoontafel voor Meesteres. Het is tijd om je te verschonen, klein meisje."

Rauwe, naakte emoties begonnen naar de oppervlakte te borrelen en overweldigden hem. Hij voelde zich zo totaal buiten controle, alsof hij huilde, maar hij wist niet zeker of het tranen van